

ŠKOLNÍ REVUE VÝLETNÍK



ŠKOLNÍ REVUE

Bylo nebylo

Žáci hráli žákům	1
6.B a 7.B v Chaloupkách	2
Sto let české státnosti	6
Výlet 8.A na Vysočinu	6
Cyklo-vodácký kurz 2019	9
6.A v Moravském krasu	11
Dějepisná exkurze mezi lovce mamutů ...	12
EKO den s Kometou	12
Výlet devťáků za jejich prvňáčky	13
Výlet 7.A na Vysočinu	15
8.A navštívila Beskydy	17
Závěrečná diskotéka	19
Návštěva budoucích prvňáčků	21
Varování před úrazy	21
Střelice Open	22
Poslední zvonění	23
<u>Rozhovory</u>	
Rozhovory s redaktory	25
<u>Literární koutek</u>	
Manželství ano, či ne?	26
Láska a vztahy	27
Jaký bych chtěl být rodič	28
Hedon 4	29
<u>Pár vtipů na závěr</u>	30

Ahoj, jsem redakční skřítek Střelík a vítám Vás na stránkách Školní revue. Hezké čtení přeji.



Vydává: ZŠ a MŠ Střelice, Komenského 2,
664 41 Střelice

www: zsms.streliceubrna.cz/skolni-casopis

e-mail: skolnirevue@centrum.cz

Časopis vychází 4x ročně v 17 – 20
výtiscích a je distribuován zdarma.

Redakční rada

Šéfredaktorka: Mgr. Vlasta Sokolová

Redaktoři:

M.Král, 6.A, L.Bogdány, 6.A, F.Doležal, 6.A,
T.Sosík, 6.A, O.Kutlvašr, 6.A, V.Pelikán, 6.A,
V.Krupík, 6.B, J.Novotný, 6.B, J.Křištof, 6.B,
T.Pazourek, 6.B, M.Barták, 7.B,
J.Karafiát, 7.A, A.Rychnovská, 8.A,
N.Ulbrichová, 8.B, V.Novotný, 9.A,
V.Švestka, 9.A, E.Brtníková, 9.A,
V.Švestková, 9.A, S.Urbánková, 9.A,
D.Krajíček, 9.B, E.Sázavská, 9.B

Konzultant: Mgr. Blanka Dalecká

Chyby a překlepy: skřítek Střelík

Foto na obálce: Aleš Kadlec



ŽÁCI HRÁLI ŽÁKŮM



Ve středu 15. května 2019 přišli do školy předvést své hudební dovednosti žáci, kteří navštěvují Základní uměleckou školu ve Střelicích.

Pro své spolužáky i učitele si připravili bohatý repertoár zahrnující skladby klasické i moderní. Vystoupili jednotlivci, dua i početnější seskupení, sál tělocvičny tak aplaudoval například

souborům s názvy Havana band, Tutti Fluti nebo Grupa.

Přestože byl program stížen absencemi mladých muzikantů, které právě tento týden skolily virózy, měl velký úspěch a děkujeme učitelům ZUŠ za jeho přípravu a těšíme se na příští setkání.

Vlasta Sokolová, foto: Aleš Kadlec



6.B A 7.B V CHALOUPKÁCH

Ve dnech 20. – 24. května 2019 vyrazila naše třída 7.B společně s 6.B na výlet do střediska Chaloupky, kde jsme měli absolvovat program zvaný „Týden lesní moudrosti“. Po zábavné cestě vlakem jsme přijeli do Třebíče, kde jsme ve skupinkách procházeli Židovskou čtvrtí a vyplňovali pracovní list o zdejších památných domech.

Po splnění úkolu nám paní učitelky koupily za odměnu zmrzlinu. Potom jsme si prohlédli baziliku sv. Prokopa. Když prohlídka skončila, šli jsme na autobusovou zastávku a odjeli jsme na Chaloupky.

Po příjezdu jsme se naobědvali a začal program. Rozdělili jsme se do týmů a pod vedením lektorů jsme soutěžili o orlí pera, která jsme si vážali na totemy.

Marek Zamazal, 7.B



VZPOMÍNKY „ZELENÝCH“

Na Chaloupkách jsme se nejprve rozdělili do skupin – dostali jsme za úkol posbírat text a podle písma se roztřídit na „zelené“, „modré“, „červené“, „žluté“. Dalším úkolem bylo plnit úkoly, získávat žetony a skládat je na hrací desku. Pak proběhlo vyhodnocení dne. Další den jsme dostali za úkol rozdělat oheň, najít byliny k jídlu, postavit přístřešek, trefit se šípem do terče a najít stopy po zvířatech. Každý tým vyslal svého zástupce na lov srny (plyšové). Za každý splněný úkol jsme dostali orlí pero.



Ve středu paní učitelky vymyslely program samy, a to hry a různé soutěže...

Ve čtvrtek jsme šli na celodenní výlet po okolí. Dostali jsme indicie k vyluštění místa určení. Na místě určení, což byly zbytky hradiska Střeliště, jsme dostali za úkol rozdělat oheň a uvařit si oběd, po obědě jsme museli podle nápovědy zjistit místo, kam dál máme jít. Občerstvili jsme se v lyžařském centru Jalovec, lyžaři ovšem opuštěném, odkud jsme šli do vesnice Zašovice, kde jsme posvačili na zdejší farmě. Dalším úkolem bylo dostat se podle mapy zpátky na Chaloupky a cestou sesbírat lístečky s čísly.

V pátek jsme po závěrečném hledání indicí našli a otevřeli truhlu s pokladem, pak jsme se rozloučili s Chaloupkami a odjeli autobusem do Třebíče, kde jsme přisedli na vlak do Střelic.

Vojtěch Bezoušek, 7.B



VZPOMÍNKY „MODRÝCH“

Jako první jsme hráli barevnou strategii – plnili jsme různé úkoly, za ně dostávali žetony a z těch jsme vytvářeli obrazce na hrací desce. Když hra skončila, tak jsme šli na večeři. Další dny jsme chodili podle mapy a sbírali body, které v nich byly vyznačeny, luštili různé šifry, učili se, co můžeme v přírodě jíst a co ne, stříleli jsme z luku, vyráběli věci ze dřeva, rozdělovali oheň pomocí křesadla, sbírali dřevo a vařili jsme na něm těstoviny s omáčkou. Ve středu, kdy hodně pršelo, jsme byli uvnitř v sále a společně jsme hráli různé hry. Samozřejmě jsme ale měli i volný čas bez programu, kdy jsme si mohli povídat, hrát ping pong nebo zpívat u kytary.

V pátek po obědě jsme odjeli nejprve autobusem, pak vlakem domů, kde jsme se setkali s našimi milými rodiči, kterým se po nás celý týden stýskalo. Za celý modrý tým mohu říct, že jsme si to užili a bavilo nás to tam.

Marek Zamazal, 7.B

VZPOMÍNKY „ŽLUTÝCH“

V týmu „žlutých“ se sešly holky a kluci z obou tříd a kapitánem se stal Adam Jaroš. A jeden člen týmu, jménem Vojtěch Krupík, pravil, že si myslí, že žlutý tým je poměrně zdatný, inteligentní a agilní. Tak tomu i bylo, hned v první hře, nazvanou „barevná strategie“, samozřejmě vyhrál první orlí pero.

Stejně se nám dařilo i dál, dokonce jsme jako jediní zvládli putovní hru, při níž jsme měli podle mapy trefit do 18:00 do střediska Chaloupky a po cestě nasbírat lístečky s body v hodnotě minimálně dvaceti bodů. Jako jediní jsme to zvládli – „zelení“ došli pozdě, „modří“ to vzdali a „červení“ se dokonce ztratili.

A pak týden pomalu končil a došlo k „účtování“ orlích per. V celkovém pořadí nakonec nešlo o to, kdo kolik nasbíral per – vyhráli všichni, jelikož zdolali spoustu překážek. Ale musím se pochlubit – vypadalo to, že první byl náš tým „žlutých“...

Vojtěch Krupík, 6.B

**VZPOMÍNKY „ČERVENÝCH“**

Nedlouho po příjezdu nám vedoucí zadali první úkol, aby nás rozdělili do týmů. Já jsem se chutí začlenil do týmu „červených“, kde čirou náhodou byli jen kluci. Někdy nám to sice uškodilo, ale za tu legraci to stálo.

Tým červených byl tedy připraven, ale zvítězit jsme ani moc neplánovali, šlo nám o smysl programu – o porozumění přírodě.

Program byl zajímavý. Učili jsme se o přírodě, jak rozdělávat oheň, postavit přístřešek, střílet z luku, poznat pobytová znamení zvířat apod. Při tom jsme si pochutnávali na šťavelu, pampeliškách, sedmikráskách a jiných lahůdkách. Nálada a odhodlání vše zvládnout byly na maximu a zábava čekala na každém rohu.



Nejlepší však byl den čtvrtý, kdy nás čekal výlet, na který každá skupina vyrážela samostatně. Začali jsme hledáním indicí a plánováním cesty. Zjistili jsme, že jdeme do místa zvaného Střeliště, ale to nám stačilo jen k tomu, abychom se vydali kupředu. Bohužel jsme mapu dali nesprávnému člověku a trasu dlouhou tři kilometry jsme si prodloužili na šest. Pak mapu převzali zkušenější zálesáci a došli jsme konečně do cíle. Jako poslední, ale to nám nevadilo. Vtom začalo vydatně pršet. Ti co dorazili dřív, nasbírali dřevo ještě suché, někteří měli dokonce i už zapálený oheň, ale my jsme v chaosu běhali pro dříví.

Nakonec jsme oheň rozdělali, těstoviny s omáčkou uvařili, rychle se najedli a vydali se na zpáteční cestu. Bohužel i tentokrát jsme zabloudili a cestu si řádně prodloužili. Posedali jsme si k potoku, dávali klid nohám, a když jsme se konečně „našli“, vydali jsme se zpět na Chaloupky. Po cestě jsme sbírali v lese odpadky.

Dorazili jsme jako poslední a jen s pár posbíranými body, ale zato vyhlížení všemi. Při shledání s kamarády jsme se ve vřelém obětí Patrika Jaroše rozbřečeli. Čtvrteční večer pokračoval táborákem, na kterém jsme si opekli špekáčky, a pak jsme hráli noční hru. Stateční jedinci pak přespali venku v teepee.

V pátek byl den balení, ne holek, ale kufrů před odjezdem. Všichni už se těšili na své blízké. Nasedli jsme do autobusu a se žalostným povzdechem jedné z vedoucích „Pařez!“ jsme se rozloučili s Chaloupkami.

Program nám měl pomoci porozumět přírodě a naučit nás v ní přežít, což se nejspíš povedlo. A po příjezdu domů jsme si uvědomili, jaký máme komfort...

Jiří Novotný, 6.B



Foto: Vlasta Sokolová

VÝLET 8.B NA VYSOČINU

Školní vlastivědný zájezd 8. B se uskutečnil ve dnech 28.-30. května 2019 v Biskupicích u Hrotovic na Vysočině.

Počasí nám až tak moc nepřálo, a tak jsme si museli náš program přizpůsobit. Proto sice trochu nesplnil naše očekávání, ale přesto nás to na výletě celkem bavilo. Hrál se fotbal, který bavil i pana učitele Holešovského a paní učitelku Martu Pernovou, turnaj v ping-pongu, nebo stolní fotbal.

Ve středu jsme si udělali vycházku vesnicemi a lesem kolem řeky Rokytná. Snídaně byly formou švédského stolu, obědy i večere nám celkem chutnaly. Přestože to byl krátký výlet (měli jsme ještě tento rok i týdenní cyklo-vodácký kurz), moc jsme si ho všichni užili.

Nela Ulbrichová, 8.B

STO LET ČESKÉ STÁTNOSTI ANEB DEN DĚTÍ ZASE JINAK



Každý rok pro nás naši milí učitelé připravují v době kolem 1. června zábavný dětský den. Letos na nás v pátek 31. května čekala řada stanovišť s úkoly ve znamení stoletého výročí vzniku české státnosti. Dokonce nás požádali, abychom se oblékli v barvách české vlajky, což většina

z nás ochotně splnila.

Některé věci se opakují každý rok. Tradicí je, že na začátku dne probíhá mezitřídní soutěže ve štafetovém běhu a v přetahu lanem. V mladší kategorii spolu soutěžili šestáci a sedmáci, v kategorii starších zase osmáci a deváťáci.



Mezi mladšími získali zpočátku poměrně velký náskok šestáci, což se samozřejmě nelíbilo sedmákům, tato překážka však ve finiši nezastavila 7.A, která si doběhla pro vítězství. Jako druhá se umístila 6.A, pro bronz si doběhla 6.B a 7. B nám to zakončila.



Pak přišla na řadu starší kategorie, kterou, jak sami říkají, konečně vyhráli běžci z 9.A. Jako druhá se umístila 8.A, za nimi 8.B a jako poslední 9.B.

V přetahu lanem se vítězem mladší kategorie a zároveň absolutním vítězem stala 7.A, která porazila 8.A, vítěze kategorie starších.



Po tradičních třídních disciplínách jsme byli rozděleni celkem do 23 týmů napříč ročníky, přičemž jsme měli vždy za kapitána nějakého devátáka.



Bylo vidět, že příprava programu na tento den dala učitelům nesmírně zabrat, protože činnost na všech stanovištích byla skvěle promyšlená a připravená. Každé připomínalo nějakou událost nebo běžný jev z každodenního života lidí 20. století.



BYLO NEBYLO



A jak už je také tradicí dětského dne, celé se nám to pokaždé nějak protáhne, takže někteří dojíždějící žáci odjeli domů před vyhlášením výsledků. Ti, co zůstali až do konce, dostali zmrzlinu, a ti, co vyhráli, ještě sladkou odměnu a diplomy (chybějícím je učitelé uschovali a dali jim je druhý den).



Odměněno bylo pět nejlepších týmů a vítězem se stal tým s humorným názvem (jak se vyjádřili snad všichni žáci a učitelé) „Hart a pět trpaslíků“.



Myslím si, že až na pár jedinců nás to všechny moc bavilo a byli jsme rádi, že jsme ten den přišli. Děkujeme všem učitelům a těšíme se na příští rok!

Anna Rychnovská, 8.A, foto: Aleš Kadlec

CYKLO-VODÁCKÝ KURZ 2019



Jednou za dva roky se střelciťi osmáci a deváťáci fyzicky i psychicky zocelujú na cyklo-vodáckém kurzu na Krkavci u Veselí nad Lužnicí. Letos jsem prošel touto zkouškou spolu s dalšími spolužáky i já.

Výlet plný zážitků a dobrodružství začal hromadným přesunem do jižních Čech dne druhého června v sedm hodin třicet minut ráno, kdy jsme se všichni sešli se svými krosnami, batohy a koly na nádraží ve Střelcích, kde jsme po bleskovém naložení kol a zavazadel do aut ještě hodinu a půl čekali na vlak.

Po vleklém čekání konečně přijel náš vlak na nástupiště, paradoxně bez zpoždění, a my s chutí nastoupili. Po více než čtyřhodinové cestě, která uběhla překvapivě rychle, jsme se přepravili mikrobusey do kempu Krkavec, kde jsme bydleli celý týden.

Hned po příjezdu jsme vyfasovali prostěradla a instrukce k pobytu, které jsme předstírali ochotně dodržovat. Ještě toho večera jsme se seznámili s loďkami a řekou a nakonec po večeri jsme se jeli na kolech koupat do bývalé pískovny.



BYLO NEBYLO

Druhý den jsme sjížděli řeku od kempu až do Soběslavi a odpoledne jeli na kolech do Lomnice na zmrzlinu.



V úterý jsme měli celodenní cyklovýlet do Třeboně a večer pak malý táborák s hudební produkcí jak učitelskou, tak žakovskou.



Středa byla poněkud fyzicky náročnější, jelikož nás všechny čekal dlouhý celodenní sjezd řeky z Jemčiny do našeho kempu. Tento výlet měl mít poctivých devatenáct kilometrů a bylo to poznat jak v rukách, tak v nohách. Večer jsme opět rozdělali oheň s trochou volné zábavy, která všem přišla vhod.



Ve čtvrtek jsme se už někteří i těšili domů, přestože jsme měli pocit, že nás to ohromně baví a rádi bychom se ještě nějaký ten den zdrželi.

Zajímavou třešničkou na dortu bylo zjištění, že ten den pojedeme na zámek Červená Lhota a že by při zpáteční cestě mělo vydatně pršet.



Ano, opravdu přšelo, a to nejen vydatně, ale přímo jako z konve. Když jsme se blížili do kempu, holky naléhaly, abychom jeli tou nejkratší cestou... Brodili jsme se tedy řekou - to abychom si té vody opravdu užili.



Večer jsme pak přežili jednu větší bouřku a druhý den ráno, těšíce se domů, si zabalili věci a vyrazili domů.

Václav Novotný 9. A, foto: Aleš Kadlec

6.A V MORAVSKÉM KRASU



Naše 6.A jela na výlet v době od 4. do 6. června do turisty hojně navštěvovaného Moravského krasu. Ubytování jsme byli přímo nad propastí Macocha na chatě s nečekaným jménem Macocha. Na oběd jsme měli svíčkovou. Potom jsme šli pěšky do Skalního Mlýna, kde jsme měli zakoupený program a 3D kino. Když jsme se vrátili, převlékli jsme se a šli na večeři. Měli jsme smažený sýr. Spát jsme šli ve 22 hodin.



Druhý den jsme brzy ráno posnídali a vyrazili jsme do areálu Velká Dohoda, kde jsme měli objednaný program v lanovém centru. S sebou jsme měli obědový balíček obsahující tyčinku, řízek a citronovou minerálku. Když jsme se vrátili, mohli jsme si jít něco koupit do suvenýrů. K večeři jsme měli bramborovou kaši s masem. Večerka byla ve stejnou dobu jako den předtím.

Poslední den jsme vstávali ještě dřív a po snídani jsme lanovkou sjeli k Punkevním jeskyním a šli si je prohlédnout. Po prohlídce jsme si nakoupili suvenýry. Pak jsme se vrátili do chaty, kde jsme si vzali batohy a vydali se na cestu domů.

Vítek Pelikán, Ondřej Kutlvašr, 6.A

Foto: Eva Sázavská

DĚJEPISNÁ EXKURZE MEZI LOVCE MAMUTŮ

Kromě výletu do Moravského krasu se naše třída 6. A vydala na konci školního roku také na dějepisnou exkurzi do Archeoparku v Pavlově. Ve čtvrtek 13. června jsme se ráno sešli před školou a objednaným autobusem jsme odjeli do Pavlova.

Na začátku programu jsme se rozdělili do tří družstev nazvaných Sobi, Mamuti a Nosorožci.

Čekalo nás zábavné dopoledne. Jako pravěcí lovci jsme měli dokázat svou schopnost ulovit si večeři, kterou představoval zajíc.

Ve hře Tipovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka jsme zase tipovali

odpovědi na otázky a přitom na naše odpovědi sázeli body – když jsme tipovali správně nebo alespoň nejlépe ze všech, vyhrávali jsme a svůj vklad znásobili. Když jsme odpověděli špatně, o body jsme přišli.

V pravěkém kvízu jsme zase odpovídali otázky ohledně lovců mamutů. Nakonec vyhráli Nosorožci spolu s Mamuty a Sobi se umístili na posledním, ale čestném druhém místě. Pak jsme si pobrali svoje věci, šli na zmrzlinu a autobusem se vrátili do Střelic.

*Ondřej Kutlvašr, Theodor Sosík
a Vítek Pelikán, 6.A*

EKO DEN S KOMETOU



Dne 12. června 2019 se žáci 9.A a Nela Ulbrichová z 8.B vypravili do zapadlé vesnice v lesích Deblín na EKO den s Kometou. Tato akce obnáší soutěž v množství posbíraných odpadků ve volné přírodě, setkání s hokejisty brněnské Komety a další doprovodný program.

O účast jsme bojovali s ostatními třídami již od sedmičky a náš sen se konečně splnil. Z tohoto snu se ovšem vyklubal horor v podobě skoro čtyřicetistupňových veder a vos, plných agrese.

Po příjezdu na místo určení jsme s chutí vyrazili do lesa sbírat odpadky, které tam ovšem skoro žádné nebyly. Když jsme vkročili do lesa, čekala na nás džungle kopřiv a vysoké trávy s klíšťaty. Po asi pěti minutách jsme dostali k asfaltce, na kterou jsme měli dojít až po hodině sbírání.

Po cestě na hřiště, kam jsme měli dojít, jsme nacházeli hlavně „asfaltové

kameny“, cihly, a dokonce již značně zrezivělý železný plot. A s ním přišel malér... Všichni jsme se k plotu nahrnuli a snažili se ho vytáhnout. Náhle někdo zařval: „Vosy!!!“ To už ale bylo pozdě, většina lidí byla pobodaná... Pak jsme našli tlustý drát, který nám však zakázala paní, která na nás dohlížela, vzít.

Takže celkově žádná velká sláva. Když už jsme chtěli odevzdat naše poloprázdné pytle, někdo z nás našel za hřištěm jakousi skládku. Nakonec jsme měli 5 plných pytlů (hlavně cihel), a jelikož se soutěžilo ve váze odpadků, tak jsme získali třetí místo. Porazili nás sice malé děti z prvních a druhých tříd, ale to nám nevadilo.

Nakonec jsme absolvovali autogramiádu hokejistů z Komety. Nikdo z nás je neznal, nejsme vášnivými fanoušky hokeje, ale to nevadí, podstatné je to, že teď máme



všechny kartičky s podpisy hokejistů. Sice jsme při sbírání podpisů moc nerespektovali řadu a učitelky z jiných škol nás seřvaly, že předbíháme, ale s tím dokážeme žít.

Na závěr bychom chtěli říct, že se nám tento den i přes spálení od sluníčka, několik vosích bodnutí, nespočet štípanců a popálenin od kopřiv celkem líbil. Hlavně jsme se ulili ze školy.

Eva Brtníková a Sabina Urbánková, 9.A

Foto: boskovice.cz

VÝLET DEVÁŤÁKŮ ZA JEJICH PRVŇÁČKY



Ve středu 19. června jsme vyrazili na náš poslední výlet na základní škole. Jeli jsme za našimi prvňáčky do Hodonína u Kunštátu, kde byli na škole v přírodě.

Cesta byla velice komplikovaná, museli jsme pořád přestupovat, ale zvládli jsme to. Z nádraží v Kunštátě to měl být do Hodonína už jen kousek. Ale to jsme ještě nevěděli, co nás čeká.

Začalo to příjemně - zastavili jsme



se v cukrárně na zmrzlinu. Jenomže už pár metrů za cukrárnou to přišlo... Šílená cesta do strmého kopce. V některých částech to ani cesta nebyla. Bylo celkem horko a to nás vyčerpalo nejvíc. Jakmile jsme vyšli kopec (a to jsme ještě netušili, že skoro celá cesta bude do kopce), lehli jsme si do trávy a chvíli jsme si odpočinuli.

Cestou dál jsme se nějak zamotali a zabloudili. Pokud byla nějaká cesta z kopce, věděli jsme, že je špatná... začalo nám docházet pití... připadali jsme si jako v nějaké divočině...

Když už jsme si začali zoufat, spatřili jsme konečně civilizaci! Doufali jsme, že to je Hodonín... Naštěstí byl.

Když jsme se na Zámečku ubytovali, vyřítili jsme se ven a vrhli jsme se do jezírka a užívali si koupání.



Večer jsme měli jít s prvňáky na stezku odvahy, ale začalo pršet, a tak jsme hráli hru, zpívali jsme a prostě jsme se bavili.

Ovšem největší zábava byl výtah. Někteří z nás nešli za celé tři dny ani jednou po schodech. Jezdili jsme sem a tam, někdy i do sklepa, a když jsme chtěli jet třeba na snídani, tak někdo pomačkal všechna tlačítka, takže jsme zastavovali v každém patře.

Druhý den jsme dopoledne řešili hlavně scénku, kterou jsme chtěli sehrát v tělocvičně na konci školního roku. Bylo to velice vyčerpávající, ale nakonec jsme to zvládli.

Celé odpoledne jsme strávili s prvňáky. Byli jsme se s nimi koupat, vyráběli jsme bubínek a večer jsme se všichni konečně dočkali stezky odvahy.

V pátek dopoledne prvňáčci odjeli a my zase nacvičovali naše vystoupení. Po výborném obědě (hranolky s masem) jsme udělali společné foto a šli jsme na autobus. Výlet hodně rychle utekl a myslím si, že jsme si ho společně moc užili. Chtěla bych všem svým spolužákům popřát hodně štěstí na nové škole a doufám, že se budeme i nadále vídat.

Sabina Urbánková, 9.A



Foto: Monika Zatloukalová

VÝLET 7.A NA VYSOČINU

Stejně jako loni tak i letos začala ke konci školního roku padat na žáky únava a bylo potřeba načerpat síly na třídních výletech. A tak se naše 7.A vypravila na Vysočinu do vesničky Mílovy.



V úterý 18. června 2019 jsme o půl osmé odjeli ze střelického nádraží vlakem do Brna, odkud jsme

s jedním přeseďáním jeli do Nového Města a odtud pokračovali autobusem do Sněžné.

Jelikož nás chtěl pan učitel Veselý trochu potrápit, tak nás z té Sněžné nechal jít šest kilometrů s krosnami na zádech pěšky.

Když jsme se dostali na místo ubytování, rozdělili jsme se do chatek a šli jsme se vybalit. Po zahníždění jsme se šli podívat po okolí a zchladit se v rybníku. Následovala večere a „přehazka“, potom byl již čas jít spát.

Ráno jsme vstávali o půl osmé, abychom si stihli dát rozcvičku a nachystat se na snídani, která nás čekala o hodinu později.



U snídaně jsme dostali balíček s obědem a pak už nic nebránilo udělat si velké kolečko okolo všech blízkých skal.

Prvním cílem byla Malinská skála asi kilometr daleko. Pak jsme šli na Lisovskou skálu, na kterou jsme si mohli i vylézt, a nakonec jsme se byli podívat na Devět skal, kam jsme si také mohli vylézt a nasvačit se.

Pak jsme se vrátili do kempu a opět zchladili v rybníce, tentokrát jsme si ale mohli půjčit i lodčky. Po vydatné koupačce jsme měli večeři. Protože večer hodně pršelo, museli jsme zůstat na chatkách a věnovat se úkolu, který jsme dostali – kreslení něčeho, co jsme ten den viděli. Večerka byla opět v deset hodin.



Ráno nás vzbudila trumpeta, ale nehrál nám žádný muzikant, nýbrž pan učitel na svém mobilu. Dostali jsme pět minut na převlečení a nástup, kdo to nestihl, uklízel po snídani. Tento den jsme se vydali do Muzea nové generace ve Žďáru nad Sázavou. Na místě jsme dostali audio průvodce a sluchátka a vyplňovali jsme pracovní listy.



Po zajímavé prohlídce jsme se vydali na Zelenou horu, na horu, na níž stojí kostel sv. Jana Nepomuckého, kde jsme měli prohlídku. Po prohlídce jsme čekali hodinu na autobus v místním sportovním areálu. Po návratu do kempu jsme večer opékali špekáčky. Potom jsme měli stezku odvahy v úplné tmě a v lese. Ne všichni ji dali, ale kdo šel, toho na konci čekala sladká odměna. Když jsme se vrátili, byla už půlnoc, a tak jsme šli spát.

Ráno bylo stejné jako to předchozí, jen pan učitel zvolil jiný soundtrack. Po snídani jsme se sbalili a vydali se zpět. A tak jsme o tři dny starší stanuli na místech, odkud jsme vyjeli.

Jan Karafiát, 7.A, foto: Bohumír Veselý

8.A NAVŠTÍVILA BESKYDY



No nevím,
nevím, jestli se
dočkáte, hoši...

V úterý 18. června 2019 jsme se začali s krosnami scházet na nádraží, připraveni na túry, které nás čekaly v příštích čtyřech dnech. Letos jsme se vypravili do kempu v Rožnově pod Radhoštěm.

Cesta byla dlouhá a se čtyřmi přestupy, jedna část trvala pouhé dvě minuty a pan učitel nám řekl, že to je životní zážitek, protože je to nejkratší cesta vlakem, kterou asi kdy v životě pojedeme. Celou cestu nás provázely drobné potíže. Nejdříve jsme čekali s krosnami na zádech patnáct minut, než projede druhý vlak, a v důsledku toho nám ujel ten náš vlak a my strávili další hodinu čekáním v parku na hřišti.



V Rožnově jsme to měli kilometr do kempu, přičemž jsme se chtěli stavět v rožnovském skanzenu, ale protože bychom celou čtyřhodinovou prohlídku kvůli zpoždění už nestihli, museli jsme ji odložit na pátek.

V kempu jsme se ubytovali v chatkách a šli do bazénu, ve kterém jsme strávili dvě hodiny. Všichni jsme už byli hladoví, a tak jsme se na večeri dostavili rychle a včas. Po večeri pan učitel naplánoval výlet na rozhlednu,

BYLO NEBYLO

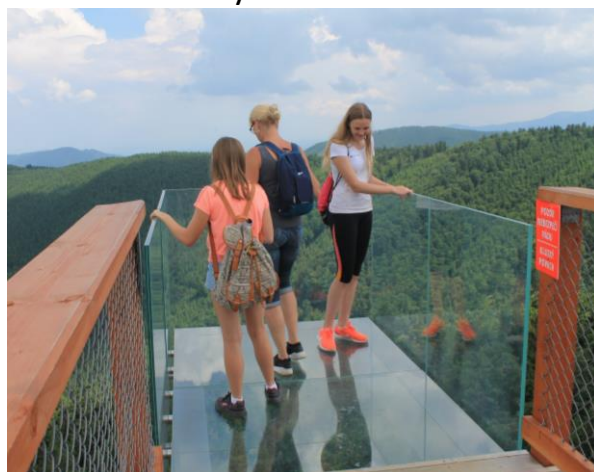
na kterou jsme měli výhled i z našeho kempu. Samozřejmě jsme se cestou zpátky ztratili a do kempu jsme dorazili později, než se předpokládalo, ale nikomu to nevadilo. Večer jsme si zahráli ve tmě hry, které pro nás měl pan učitel naplánované. Po tak náročném dni následovala už jen večerka...



Na druhý den jsme se vypravili na Pustevny, které jsou čtvrtou částí radhoštského skanzenu. Tady jsme se nejdříve vypravili na stezku v oblacích. Tu jsme si moc užili, od ležení na polštářích, skákání na trampolíně až po kuličkovou zmrzlinu. V průběhu oběda nás chytl deštík a doprovázel nás pěkně dlouho, až po sochu Radegasta. Cesta byla dlouhá a všichni jsme se moc těšili do kempu. V kempu jsme zase šli do bazénu a na večeri. Pan učitel pro nás měl zase připraveny skvělé hry a po nich bylo volno na vlastní zábavu.



Třetí den jsme se vypravili do Kopřivnice do Technického muzea Tatra, které jsme prošli úplně celé včetně místnosti věnované manželům Zátopkovým. V poledne jsme měli rozchod a šli do obchodu koupit oběd, což bylo super, protože donuty a jiné dobroty by nám mamky doma určitě nenaservírovaly.



Po obědě jsme se vypravili pěšky do Štramberku. Cestou jsme se stavili na rozhledně s výhledem na město. Ve Štramberku jsme si samozřejmě vyšli i na Trúbu a koupili štramberské uši. Pak už jsme vydali na vlak a do kempu. Večer jsme si zahráli hru, u které jsme se všichni pohádali, ale za chvíli už to bylo zase dobré. Pan učitel nám řekl pár pěkných slov na závěr a měli jsme volno. A protože je pan učitel moc hodný, tak nám posunul večerku.



V pátek jsme si prošli celičký skanzen. Nejprve samostaně valašskou vesnici – Valašskou dědinu, dále s paní průvodkyní část expozice zvanou Mlýnská dolina, kde jsme viděli dobové stroje, jako například mlýnské kolo nebo pilu. A jako poslední jsme si prohlédli krásné dřevěné městečko, ve kterém jsme si dali i oběd.



No, a pak už nás čekala jenom cesta domů, která teď naštěstí už bez problémů. Výlet jsme si všichni m užili a děkujeme za něj panu učiteli Kadlecovi a paní učitelce Hájkové.

Anna Rychnovská

Foto: Aleš Kadlec

ZÁVĚREČNÁ DISKOTÉKA



Po velkém úspěchu minulé diskotéky naplánovali žáci 9.B ještě jednu na konec školního roku. A začali na tom pracovat. Přípravy trvaly týden – souhlas učitelů, hudba, občerstvení, dekorativní předměty, pozvánky aj. – to všechno bylo potřeba zařídit.

Velký problém byl se zatemněním oken. Jsme přesvědčeni, že diskotéka bez zatemnění není diskotéka. Museli jsme se tedy přemluvit učitele. Nakonec nám někteří vyšli vstříc a povolili zatemnění nainstalovat.

Vše probíhalo podle plánu a v pondělí 24. června 9.B společně s 9.A nanosily vše potřebné do tělocvičny a diskotéku připravily. Na začátku třetí hodiny, tedy v 9.55, to mohlo začít. Všichni tanečníci se okamžitě nahrnuli do tělocvičny a hned po poučení o bezpečnosti začali tancovat.



BYLO NEBYLO

Tancovalo se téměř nepřetržitě s malými pauzami na ochlazení. Protože bylo ten den téměř 31°C, bylo kvůli zatemnění v tělocvičně téměř nedýchatelno. I přes tyto obtíže bylo na tvářích jednotlivých účastníků znát nadšení, a tak se domníváme, že se všem diskotéka líbila a užili si ji.

Diskotéka skončila v 12.20 a nás čekal úklid, se kterým nám pomáhali i mladší účastníci. Takže celou akci považujeme za velmi úspěšnou.

Daniel Krajíček, 9.B, foto: Aleš Kadlec



NÁVŠTĚVA BUDOUCÍCH PRVŇÁČKŮ



V úterý 25. června jsme se my, osmáci, seznámili jako budoucí patroni s našimi zatím předškoláky. Na školním hřišti i v lesíku za ním jsme pro ně měli nachystáno více než deset stánků s pohádkovou tematikou. Malí špuntí plnili různé úkoly – například odpovídali na otázky o pohádkách, zdolávali opičí dráhu, sestavovali pohádkové dvojice atd.

Na závěr jsme se posadili do školní jídelny a každý si se svým prvňákem rozdělil papír, na který jsme si napsali svá jména a kolem nakreslili věci, nebo činnosti, co nás baví. Po těchto aktivitách jsme je odvedli zpátky do školky. Nám i prvňákům se celý den moc líbil a moc se na ně těšíme v dalším školním roce.

Nela Ulbrichová, 8.B

Foto: Aleš Kadlec



VAROVÁNÍ PŘED ÚRAZY



V úterý 25. června jsme po druhé vyučovací hodině měli setkání se dvěma handicapovanými lidmi, oba dva byli na vozíčku, takže jsme museli přemístit do třídy 9.B v přízemí, aby se nemuseli namáhavě přesouvat za námi do patra.

Povídali nám o svých úrazech, kvůli kterým ochrnuli a ocitli se na vozíčku. Jeden se živil jako horolezec výškovými pracemi a nemůže chodit



kvůli tomu, že neudělal na laně jeden pojistný uzel, který by ho zdržel jen dvě vteřiny a spadl na zem. Druhý skočil jen šipku do bazénu a narazil hlavou do stěny bazénu.

Potom se nás ptali, jestli jsme se setkali s nějakou zlomeninou, což mělo hodně ohlasů. Potom jsme se bavili o tom, kde se stává nejvíce úrazů páteře, a o tom, jak je to velký šok a zlom v životě, když je člověk odkázán na pohyb na vozíčku.

Na závěr nás varovali, abychom o prázdninách nedělali hlouposti, které by ohrožovaly naše zdraví. To platí pro všechny a nejen o prázdninách.

Matouš Barták, 7.B

Foto: Aleš Kadlec

STŘELICE OPEN NEBOLI TURNAJ VE STOLNÍM HOKEJI

Naši deváťáci (plus Nela Ulbrichová) vybojovali na EKO dni s Kometou 3. místo v soutěži ve sbírání odpadků, za což byli odměněni několika modrobílými stolními hokeji.



Budoucí vítěz coby rozhodčí, nebo že by poradce?...



To vyburcovalo našeho pana zástupce Beneše (zarytého fanouška Komety) k tomu, aby uspořádal pro žáky turnaj ve stolním hokeji. Konal se v úterý a ve středu před koncem školního roku.

První den to byla ročníková kola a den poté finále, zapolilo se ve dvou kategoriích: 6.-7.ročník a 8.-9.ročník s dalším rozdělením podle pohlaví.



Kategorii mladších vyhráli Aneta Švejkarová z 6.B a Theodor Sosík z 6.A, kategorii starších Sabina Urbánková z 9.A a Michal Jahoda z 9.B. Jak vidíte na fotografii, finále se těšilo velkému zájmu diváků.

Vlasta Sokolová, foto: Aleš Kadlec

POSLEDNÍ ZVONĚNÍ

28. června 2019. Každý rok se všichni žáci střelické školy loučí s končícím se školním rokem s tělocvičně. Tak tomu bylo i letos.

Po slavnostním zahájení byli odměněni žáci, kteří se dobře umístili v různých soutěžích, od vědomostních až po sportovní. Nutno podotknout, že naši žáci se dobře umísťují v okresních soutěžích a neztrácí se ani v krajských.



A naše Školní revue se dobře umísťuje v soutěži školních časopisů i na celostátní úrovni.

Když skončilo předávání odměn, dostali slovo loučící se deváťáci se svým programem. Sehráli scénku ze života střelické školy, ve které se poznali mnozí učitelé, a soudě podle ohlasu publika, poznali je i jiní.

Následovalo loučení s učiteli, společná rozlučková píseň a loučení prvňáčků se svými patrony.

Kolem desáté hodiny se žáci přesunuli do svých tříd, aby se rozloučili se svými třídními učiteli a převzali do rukou ocenění své práce, tj. vysvědčení.

A potom už hurá ven ze školy vstříc krásným letním dnům.

Vlasta Sokolová

Foto Aleš Kadlec

BYLO NEBYLO



ROZHOVORY S REDAKTORY

1. Od které třídy jsi redaktorem Školní revue?
 2. Jaké články jsi psal/a nejčastěji?
 3. Vzpomínáš si na svůj „nej“ článek?
- Co bys vzkázal/a mladším redaktorům?



Sabina Urbánková

1. Od 7. třídy.
2. Ankety, o výletech, rozhovory, fotokomiks.
3. Ani ne.
4. Pište vtipné články.

Eva Brtníková

1. Od 8. třídy.
2. Ankety, o výletech, fotokomiks.
3. Nevzpomínám si.
4. Nehrajte na schůzkách hry, ale pište články.

Daniel Krajíček

1. Od 6. třídy.
2. Taháky do dějáku a ankety.
3. Asi o Františku Palackém.
4. Čtete více po sobě články.

Eliška Sázavská

1. Od 5. třídy.
2. O zvířatech.
3. Ne.
4. Nic.

Václav Novotný

1. Od 6. třídy.
2. Všechno možné.
3. Všechny.
4. Dělejte méně pravopisných chyb.

Vojtěch Švestka

1. Od 7. třídy.
2. Rozhovory, později i reportáže.
3. Skoro na žádný si nevzpomínám.
4. Zkuste nás být jen napodobit.

Matouš Barták, 7.B, foto: Aleš Kadlec

MÁ MANŽELSTVÍ SMYSL?



Má manželství smysl? Když se lidé doopravdy milují, tak rozhodně ano. Problém je, že se někteří lidé berou kvůli penězům, např. někdo mladý si bere někoho starého jen kvůli dědictví.

V dnešní době uzavírají lidé sňatek ve vyšším věku, než tomu bývalo dřív. Proč tomu tak je? Možná proto, že mladí lidé chtějí hodně cestovat a poznávat nové věci, najít sama sebe. Svatba je samozřejmě drahá záležitost, snad proto, že by měla být jen jednou za život. Většina párů chce drahou, velkolepou a honosnou svatbu, kde nevěsta vypadá jako princezna a všechno je perfektní.

Někdy zapomínají, že svatba hlavně má být zpečetěním jejich lásky. Manželství má spojovat dva lidi, kteří spolu chtějí strávit celý život a obvykle chtějí děti.

Další otázka je, jestli je lepší mít děti před, nebo po svatbě. Myslím, že zrovna tohle je věc každého páru, ale já osobně myslím, že je lepší, když se děti narodí až po svatbě.

Dále bych ráda zmínila jednu věc, která bohužel s manželstvím souvisí, a to rozvod. Ve dvacátém prvním století je rozvod běžnou záležitostí, protože se rozvádí hodně párů, což podle mě rozhodně není dobře. Když se rozvede pár, co má děti, zničí tak rodinu a to má samozřejmě dopad na psychiku dětí. Každé dítě by totiž mělo vyrůstat ve šťastné, milující rodině, když se ale pár rozvede, často si neuvědomuje, že tohle dítěti sebere.

Poslední dobou se hodně řeší téma registrovaného partnerství a to, jestli by se homosexuálové měli, nebo neměli brát. Já zastávám názor, že by měli mít právo na manželství, protože bránit jim v tom není vůči nim fér.

Když si mohou adoptovat děti, tak proč by se nemohli vzít? Ne všichni jsou stejného názoru, např. generace mých prarodičů si stále myslí, že homosexuálové jsou méněcenní a že s nimi není něco v pořádku. Myslím, že je dobře, že se o tom v dnešní době tolik mluví, protože jsou to úplně stejní lidé jako všichni ostatní.

Celkově vzato, každý se v životě aspoň jednou zamiluje a manželstvím si lidé dokážou svou lásku. Bohužel to někdy není tak jednoduché jako v pohádkách.

Eva Brtníková, 9.A, obr.: redakční archiv

LÁSKA A VZTAHY

Láska. Když slyšíme toto slovo, každému z nás se vybaví něco jiného. Každý lásku vidí, vnímá, prožívá a vyjadřuje jinak. Také je spousta druhů lásky, láska k jídlu, láska k rodičům, láska k Bohu, láska k sobě, k zálibám, zvířatům,...

Co týče lásky mezi dvěma lidmi, býváme nestálí a nejistí. Často se lidé ptají jiných: „Máš už někoho?“, „Už sis někoho našel/našla?“. A tak vzniká domněnka, že někoho musíme mít. A pokud nemáme, automaticky se stáváme pro okolí nezajímavými a očekává se, že nemáme zkušenosti se vztahy, nejsme vyspělí ani vyzrálí.

Podle některých vztahy lidi omezují v životě, musíme se často vzdát některých koníčků, změnit na sobě pár věcí, vážeme se na druhého a v podstatě si ztrácíme kousek své svobody. Mohou vznikat konflikty, hádky, žárlivost a vážná zranění.

Hodně přitom záleží na volbě partnera. Máme odpovědnost za svoje činy a nikdo za nás nemůže rozhodovat, to my si vybíráme partnera i to, jestli se mu chceme zcela otevřít, přijmout jeho chyby, a jestli chceme vzniklé problémy kvůli společnému štěstí a radosti urovnat. Vždyť chybami se člověk učí, vzniká společný růst a vztah s naším partnerem se prohlubuje.

Láska je volba. Ten, kdo doopravdy a upřímně miluje, je schopen se změnit, vzdát se všeho jen pro toho druhého. Problém většinou

nastává, když si o partnerovi myslíme, že je nějaký a zamilujeme si tu naši představu o něm, ne jeho. Ve vztahu se setkává více pohledů. Za prvé: jak on vidí ji, za druhé: jak ona vidí jej, za třetí: jak si on myslí, že ho vidí ona a za čtvrté: jak si ona myslí, že ji vidí on. Pak se nemůžeme divit, že vznikají konflikty a občas se nechápeme.

Jak se konfliktů vyhnout? Důležitá je komunikace. Měli bychom vyjadřovat, co chceme, jak se cítíme, co nám vadí nebo nevadí, co si přejeme a nepřejeme.

Dále musíme vědět, že nás partner miluje. Jak je známo, hodně manželství skončí rozvodem, protože se partneři necítí být milováni a jdou hledat štěstí jinač.

Od malička můžeme pozorovat rodiče a páry v okolí, jakým způsobem si dávají najevo lásku. Například se obdarovávají, objímají, ujišťují se o svých citech, věnují si pozornost, tráví spolu čas... Díky pozorování si utváříme svůj „primární jazyk lásky“, a když tento jazyk naše drahá polovička používá, je naše „citová nádrž“ plná a cítíme se milováni.

A jak poznat, jaký je náš „primární jazyk lásky“? Skládá se z pěti složek: první je pozornost, druhá fyzický kontakt, třetí skutky a služby, čtvrtá dárky a pátá slova ujišťující o lásce.



Když se sami sebe zeptáme, jak bychom chtěli, aby nám někdo vyjádřil lásku, nebo si uvědomíme, jak lásku vyjadřujeme my sami, svůj „primární

jazyk lásky“ jistě najdeme. A pak už je to snadné, stačí jenom chtít milovat.

Zuzana Zborovská, 9.A

Obr.: redakční archiv

JAKÝ BYCH CHTĚL BÝT RODIČ

Každý člověk se nejednou v životě sám sebe zeptá: „Chci mít děti?“, popřípadě: „Jaký bych byl rodič?“ V dřívější době se bralo mít potomka jako povinnost. Avšak v dnešní době hodně lidí rodičovství odkládá, protože přednější je pro ně kariéra. K chuti mít děti vám taky moc nepomůžou křičící a rozmazlené děti v okolí, jejichž rodičům je jedno, že děti otravují ostatní. Přes těchto pár faktorů už teď vím, že jednou děti mít chci.



Často se dnes řeší násilí ve výchově. Již jsem se setkal s různými názory, někdo tvrdí, že by na dítě ruku nikdy nevztáhl, a na druhé straně jsou rodiny, kde jsou facky a pohlavky úplně na denním pořádku. Já myslím, že někdy je lepší dát dítěti v pravou chvíli pohlavek než dlouze vysvětlovat, co vlastně udělalo špatně. Na druhou stranu se to ale nesmí přehánět, protože přehnané násilí nic nevyřeší.

Je přísný režim a naplánování budoucnosti k užitku? S tím určitě nesouhlasím. Hodně rodičů má potřebu svým dětem naplánovat budoucnost. Co budou studovat, jakou budou mít práci, kde budou žít a podobně. Tohle je podle mě špatně.

Dá se sice pochopit, že se někteří rodiče snaží své dítě nasměrovat určitým směrem, ale každý by si měl o své budoucnosti rozhodovat sám.

Rodiče také často také kladou na své děti přehnané nároky a děti jsou potom nešťastné. Přísný režim měla moje máma, neměla žádný volný čas. Mohla se jen učit nebo pomáhat doma, a i když s rodiči už nebydlela, tak jim musela prát a žehlit. Rodiče si podle mě myslí, že když dají dítěti volnost, tak budou dělat jen hlouposti. Tím říkají, že ve své děti nemají žádnou důvěru. Tento styl výchovy nepodporuji.

Mohou rodiče inspirovat své děti? Já osobně můžu říct, že moje dětství bylo krásné. Měl jsem velkou volnost. Vše, co jsem potřeboval, jsem měl. Zároveň jsem věděl, jak se mám chovat, co smím a nesmím. Takže pokud budu alespoň trochu stejný rodič, jako jsou ti moji, tak budu se sebou velice spokojený.

Martin Wanke, 9.A, obr.: redakční archiv

HEDON 4

Upozornění:

Jistá podobnost s některými slavnými postavami je vážně čistě náhodná.

V minulém díle:

Grinch ukradl Shrekovi a Hedonovi teleportovací prsten a s jeho pomocí chce zničit Vánoce. Oba přátelé se mu pokusili prsten vzít, ale nepodařilo se jim to. Grinch dokonce přemohl i Iron Mana, nakonec ale nad ním zvítězil někdo jiný.

Ze stínu náhle vyšla tajemná postava s prstenem na prstě.

Hedon se zeptal: „Šreku, vidíš to? On má ten prsten!“

„Oh, to není možné!“ řekla tajemná postava. „Doteď jsem si myslel, že jsem jediný skřítek! Kdo vlastně jsi?“

„Já se jmenuji Hedon a tohle je můj kamarád Šrek!“

„Počkat, Hedon... Hedon... to mi něco říká, jsi mi nějak povědomý.“

Do rozhovoru vstoupil Šrek: „Hele, Hedone, je skoro stejný a asi malinko starší než ty, nemohl by to být tvůj bratr?“

„Ale já už žádného bratra nemám, leda že...“

„Hedon! Už jsem si vzpomněl! Tak se přece jmenoval můj mladší bratr! Já si ale myslel, že celá moje rodina zahynula!“

„Cože? No, raději pojďme ke mně domů a celé si to probereme!“

Pomocí prstenu se přenesli k Hedonovi domů, posadili se a Hedon postavil vodu na čaj.

„Jo, a kdyby něco, jmenuji se Gali,“ představil se návštěvník.

„Takže Gali... A proč jsi vlastně odešel a kde jsi celou dobu byl?“

„Já jsem neodešel, unesli mě. Byla noc, šli jsme se společně s rodiči projít a najednou se na nás vyřítily tajemné bytosti... nevypadaly ani jako lidé, ani jako skřítkci. Šlehly po vás bleskem a mě odnesly. Myslel jsem, že vás zabily.“

Hedon se zeptal: „A kam tě odnesli?“

„To nevím, ale bylo tam hodně sněhu. A měl jsem dojem, že jsem očkem zahlédl Santu Clause, ale asi jsem měl jen vidiny.“

Byli tam i další zelení skřítkové s červenými kabátky. Bylo nás celkem pět a únosci každého cvičili na něco jiného. Mě učili bojové techniky, abych porazil ty, co by jim mohli škodit.

Jeden z nás, Grinch, kterého cvičili na ochranu Vánoc, utekl pryč a od té doby začaly Vánoce čím dál víc skomírat.

Proto mě vyslali Grinche hledat, abych Vánoce zachránil. To se mi podařilo, když jsem ho přemohl a sebral mu teleportovací prsten. Úkol jsem tedy splnil, ale už se do té tajemné země nechci vrátit. Můžu zůstat s vámi?“

Jasně že můžeš, musíme si toho přece ještě moc povědět.

K*O*N*E*C

Matěj Král a Lukáš Bogdány z 6.A

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

Spadl nově postavený dům a rozjede se vyšetřování. Zedník povídá. „Za to můžou cihly, byly špatně vypálené!“

Cihly hned na to: „Kdepak, my byly dobře vypálené, za to může písek.“

Písek na to: „Kdepak, já byl dobře prosetý, za to může vápno!“

Vápno reaguje: „Žádné takové, já bylo dobře hašené, za to může cement, bylo ho tam málo.“

Cement klidným hlasem povídá: „Co já? Mě do toho netahejte, já jsem tam vůbec nebyl.“

Prodám dospělého vycvičeného tygra za 80 000 Kč. Zn.: Přijďte si pro něj ke mně domů. Manželku už sežral a já nemůžu slézt ze skříně.“

„Pepíčku, pročpak jsi přišel dnes pozdě do školy?“

„Protože jedna paní ztratila tisícikorunu.“

„A ty jsi jí pomáhal hledat, vid’?“

„Ne, stál jsem na bankovce a čekal, až odejde.“

Muž zabil svou tchyni. Před soudem se obhájí: „To mi přikázala moje žena!“

„A jak to vlastně bylo?“

„Šla nakupovat do města a řekla mi:

„Na gauči spí maminka, kdyby na ni sedla moucha, tak ji zab!“

Proč blondýnka vyhazuje hodinky do vzduchu? Aby viděla, jak ten čas letí.

Proč blondýna nedokáže napsat číslo 11? Protože neví, kterou jedničku má napsat první.

Jak si blondýna mohla zlomit nohu při hrabání listí? Spadla ze stromu.

Malá Mařenka budí ve tři ráno otce: „Tatínku, já chci vidět slonečky.“

„Teď ne, Mařenko, teď se musí spinkat.“

„Ale já chci vidět slonečky!“

„Už jsem ti přece řekl, že se teď musí spinkat.“

„Ale já moc a moc chci! Když mně neukážeš slonečky, tak řeknu mamince, že seš na mě zlej!“

„No tak tedy dobře.“

Otec se zvedne, jde k telefonu, vytočí číslo a povídá: „Dobrý den, tady plukovník Novák. Vyhlaste 3. rotě chemický poplach.“

Pepíček ukazuje tatínkovi vysvědčení a tatínek se zlobí: „Tak hrozné vysvědčení jsem ještě neviděl!“

A Pepíček povídá: „Já také ne, ale včera jsem to našel ve tvých věcech...“

Když Abraham Bell vynalezl telefon, zjistil, že má dva zmeškané hovory od Chucka Norrise.

Jedině Chuck Norris dokáže dojet na kruháči až na konec.